

Belépett a terembe. Komótosan körülnézett a dohányfüsttel átitatott éteren és szinte egyből megpillantotta az Asztalt. Az 57-es számút. Leporolta a csukáit a lábtörlőnél, majd az asztal felé vette az irányt. Miközben egyre közelebb vánszorgott, láthatóan újfíúként, az 57-eshez, alaposan megfigyelte a bár vendégeit: matrózoknak kinéző huligánok (vagy legalábbis egyből erre következtetett a vasmacskás tetkójukról), lecsúszott üzletemberek, olaszos gengszterek és természetesen az el nem maradható törzsvendégek – akik csak simán beugrottak egy kupicára s itt ragadtak. De egy közös nevező mindenkiben volt, akárhogyan is vizslatta a környezetét az Idegen Gentleman: mindenki kártyázott.

Ugyanis itt, a Joey's-ban ült le a városka apraja-nagyja, hát, lássuk csak... „szocializálódni”. Értse ezt a Kedves Olvasó hozzávetőlegesen úgy, ahogy akarja: enni, inni, verekedni, kártyázni, vedelni, burkolni, zsupogni, összekocanni, meccset nézni, bunyózni, ~~értelmesen beszélgetni~~ és leönteni a garatra. Ja, meg még többet inni. Meg kártyázni. Egy biztos azonban: A Joey's Bár és Kártyaklub a város legelitebbnek számító pókerbarlangja volt, amit el lehet képzelni. Estéknként itt volt fellelhető a település krémje, és akár hiszik, akár nem, még az üzletemberek is ide jártak, hogy „nyélbe üssék az üzletet” az ügyfelekkel... egyszerűen, a Joey's egy kihagyhatatlan hely volt annak, aki be akart épülni a város körforgásába – értsd: a helyi alvilágba.

Ilyen földi okok miatt jött Hősünk is a bárba. Történetesen az 57-es asztalhoz – amit már, ha jól emlékszem említettem, de nem vagyok benne biztos, muszáj leszek utána nézni – amit oly híresen gyorsan észrevett. De nem volt nehéz dolga: tudta, hogy ez az egyetlen asztal a sarokban. „Na és honnan tudta?” – hallom itten félhangosan kérdegetni a Nyájas Olvasót. A válasz egyszerű, drága egyszemélyes Olvasótáborom: rokonság. Ugyanis Főhősünk nem holmi kriminális célzatokból jár ám a Joey's háza tájékán. De nem ám. Éppen rokonlátogatáson van. Bezony ám. Kelly bácsi – Szereplőnk szeretett nagybátyja – mindent leírt neki a helyről a hely megtalálásától kezdve a belépőkódon keresztül az asztal részletes leírásáig.

De most ejtsünk egy kevéske szót Kelly bácsiról is, hiszen ezt is megkívánja az érdek. Sokat aztán nem tudunk róla, az már egyszer bizonyos. De pontosítsunk: senki se tud róla semmit biztosan. Egyesek szerint bankot rabolt egy gúnártollal Zürichben, mások szerint 4 napra lecsapatta az áramot Brooklyn-ban, de egyesek szerint illegálisan etetett homárokat a helyi állatkertben. Egyszerűen senki sem bizonyos, hogy tett tehát szert Kelly bácsi erre a megveszekedett tiszteletre és végtelen presztízssre, ami itt körülvette a Joey's-ban. Ő kapta a legjobb italokat; ő volt a hely Alfája, az ő szava számított a legjobban. ÉS: természetesen ő kapta az 57-es asztalt.

Az 57-es asztal. Ide még a Joey's vendégkörén belül sem tehettem ám mindenki a közelébe a lábát. Csakis és szigorúan kizárólagosan a vén rókák. Mint Kelly bácsi és cimborái; akiket az Ifjú meglátott, miközben az asztal közelébe ért. A vidám Kelly bácsi, aki időközben – lévén, hogy már nem volt több „terepbevetésen” – felszedett egypár kilót magára, oda is ordított neki:

- Ah, Fiacskám, foglalj helyet! – és azzal a heves virtusával nyomban az asztalra csapott egyett, bele is zendült az egész hóbeleban.

- Köszönöm, bácsikám... - ült le halkán az új Idegen. Mindeközben igyekezett végignézni az asztaltársaságon, akikben egyértelműen észrevette a már Kelly bácsi által leírt személyeket: Jim-et, Jack-et és Jim-et; azaz a Herceget, a Papot és a Postást.

Jim-et ismerte talán a legjobban mindenki a bárban, mivelhogy mikor betorpant az ajtón, tudtára is adta mindenkinek, hogy ő bizony aztán benn van. De Jim-et azonban mindenki egy beceneven ismerte: a Herceg. Ez pedig nem egy egyszerű kijelentésen alapult... Jim ugyanis szentül állította, hogy Ő a magyar Árpád-ház egyetlen egyenes ági leszármazottja. Annak az Árpád-háznak, ami híresen régi, magasztos... és feljegyzések szerint meglehetősen kihalt. Ám ez nem tántorította el Jim-et attól, hogy állampolgárságért s vízumért folyamodjon Magyarország nagykövetségénél és írjon egy 150 (!) szavas levelet arról, hogy miért kéne neki – történelmi alapok miatt – ott cárnak lenni. De hát, erőfeszítések ide, vagy oda; Jim-et kirúgták és egy örök életre kitiltották (meg nem nevezett okok miatt) Magyarország egészéről és még az egykor hozzátartozott területekről is, ami lássuk be, igencsak fanyar egy lépés egy potenciális trónörökössel szemben. Akiről azt is lássuk be, hogy meglehetősen örült is. De Jim-et mindenki így szerette, hiszen folyamatosan felmenőit idézgette (amint azt majd később meglátjuk).

Következő a listán Jack Niederlander, a holland, a Pap. Nevét onnan kapta – és ezt megbízható forrásból tudom – hogy állítólagosan egyszer résztvett egy katolikus misén. Mármost úgy értem az egészen. Végigülte az EGÉSZET. Az ő heppje is az idézgetés volt – a Bibliából. És mivel ha más nem is, ő aztán járt már misén, szóval mindenki úgy gondolta, hogy ő aztán tudja miről beszél végső soron.

Meg aztán ott volt Jim is. A Másik. Hát mit mondjak, az Élet nem tudhatta, hogy erről az egészből egyszer még iromány készülhet és esetleg a szereplők összekeverhetőek lesznek. Egyszóval volt az Egyik Jim, meg a Másik. Vagy más néven a Postás. Hogy miért Postás, azt igazán senki sem tudta, senkit se érdekelt. Az viszont annál inkább igen, hogy miért ülhet az Asztalnál. S mint kiderült, meglehetősen jogosan. Ő és Jim (mármost az Egyik) repülőgépet tulajdonítottak el. Jó, nem nagy szám, vághatja rá az Olvasó. Na de mindjárt leesik az álla, ha megtudja hogyan csinálták: külön-külön egyet-egyét. Még mielőtt ismerték volna egymást! Jim, a Postás egy Boeing-757-est, míg a Herceg, az Egyik, egy Boeing-767-est. És hát lássuk be, a becenevek használata nélkül itt megint csak galibában lennénk, hogy melyik fújta meg melyiket... és pontosan ezért lettek bizonyos törzsvendégek a Joey's-nál egy-két vagy akár 6 (!) foggal kevesebbek. „A 6 a tökéletesség száma” – vigasztalta a szegény áldozatot néhanapján a Pap azzal, hogy ez még a II.Dávid 4:13-ban is meg van írva. De hát, aki nem ismerte a Postás háttérsztoriját, annak meggyűlhetett vele a baja.

Egy szó, mint háromezer; Kelly bácsi, a Herceg, a Pap és a Postás már javában a játék hevében voltak, mikor az Újjonc letelepedett közékük. Mikor a Postás, akiről az is járta, hogy „vajból van a szíve”, megszólalt:

- Nem szállhat be? – kérdezte dörmögve.
- Be akarsz szállni? – fordult gondoskodóan Kelly bácsi is az Unokaöccséhez.

A Kis Rokon erre láthatóan megszeppenve bólíntott, majd elvette a neki leosztott lapokat. De valami nem stímmelt ezekkel a pókerlapokkal, vagy inkább a tétikkel. Hirtelen észrevette, szólni akart septiben, de az idősek hangja teljességgel elnyomta az övét; így esélye se nyílt megszólalni.

- Mi a helyzet a piaccal Postás? – kérdezte a Pap, akit legutóbb beszervezett a Herceg egy bulira a reptérre. Újabban az a hír járta, hogy a Herceg minden egyes áldott héten kimegy a repülőtérre egy haverjával, és ellop egy repülőt. Egyesek szerint ez már – érdekes módon – a helyi hatóságnak is szemet szúr, de még terveznek várni ezzel kapcsolatosan néhány hetet, mert nem sikerül senkire se rábizonyítani. Mi tagadás: a Herceg profi volt a szakmájában, és most már a Papot is elkezdte érdekelni a biznisz.
- Szó, mi szó; megvagyunk... inkább az exporttal vannak problémák...
- Nyugodj meg testvér, az „Úr készít szebb napokat is!” – vetette oda érzékteljes hanggal a Pap.
- Ez de szép volt – szólalt meg hirtelen Kelly bácsi egy méretes könnycseppel a szemében – ez hol van megírva Jack??
- IV. Királyok 24:43 – sütkérezett tudásában a Pap, akit egyesek nem melleleg Professzorként is ismertek; hiszen állítólag ő még az ötödiket is elvégezte, ellentétben a többiekkel, akiket horribilis tetteik miatt már az alsóban kirúgtak. Talán mindezek miatt volt egyfajta gyermeki megvetéssel a Pap a Joey's társasága felé – nem tartotta őket olyanoknak, akiknek lett volna valaha gyerekszobájuk.
- Királyok könyve!! Hah, tudnék arról mit mesélni – csattant fel mint egy mennydörgés a Jim... mármint az Egyik – ahogy a nagypapám, IV. Béla mondta volt...
- Jim, hagyd abba, senki se kíváncsi a még az anyai nagynénikédre se, hadd fejezze be a Pap a mondókáját arról a „Boeing-757-esről”.

Ezt az utóbbi mondatot Kelly bácsi nagyon vicceskedő stílusban sütötte el, s mindezek tetejébe elkövetett egy ordenaré nagy hibát is: Postás a 767-esről volt híres, és így lealacsonyítani szerzeményét egy óriási sértés volt. Mindezek tetejébe erre a Herceg, felismerve a hibát; tátott szájjal elkezdett röhögni a Másikon, aki erre nem mulasztott lekeverni neki egy parasztsallert. Erre aztán Kelly bácsi felállt, és gyomorszájon legyintette a Postás, és egyik pillanatról a másikra a Joey's a feje tetejére állt, bekövetkezett a szombati szent liturgia következő menetrendszerinti programszáma: az általános tömegverekedés.

Eközben – mármint miközben a többiek erőhatásokat cseréltek – csak két ember maradt az Asztalnál. Mármint az 57-esnél, az egyetlen épen maradt asztalnál: a Zöldfülű és a Pap. Az Ifjú még jópár percig figyelte Jack Tiszteletest a kártyái mögé bújva... majd hirtelen a Pap, mintegy mennyei fény által megvilágosulva felkiáltott: UNO!!!! (Erre egy hang – feltehetőleg a Hercegé – felkiáltotta a tömegből, hogy asszongya: „Hülye, ez nem sakk” – már bocsánat a szóért). Jack mindeközben szép lassan felállt, bezsebelte a többiek zsebpénzét a cilinderébe, s mint az adományért hálákat adva kimanőverezett a bárból.

Az Újoncot mindeközben csak egy dolog ragasztotta oda az Asztalhoz. Az, hogy mióta játsszák a pókert gengszterek Monopoly-pénzzel???